

2. LA CAPUTXETA VERMELLA

La tardor havia arribat a Sant Martí de l'Oriola i el bosc lluia de mil colors. Les fulles ballaven amb el vent i queien a terra, deixant els arbres despullats. Tot era **calma** i silenci fins que... "Pam! Pam! Pam!", uns trets d'escopeta van ressonar bosc endins **espantant** tota l'ocellada.

Aquella tarda, a la plaça del poble tothom en parlava.

—Heu sentit quina una n'hi ha passat, aquest matí, a la mestressa de Can Romaní? —va comentar algú.

—A la Quimeta? —va preguntar algú altre, **encuriósit**.

—Sí, a ella mateixa! —va confirmar—. Diuen que el llop ha entrat a casa seva i se la volia menjar!

—I ara, quina **por**! El llop, dius? —va fer una veïna **sorpresa**.

—Jo hi era, si voleu us explico com ha anat... —va deixar anar un home que seia uns bancs més enllà.

En un tres i no res, es va fer una rotllana al seu voltant i tothom se l'escoltava amb **interès**.

—Aquest matí, quan he sortit de cacera, he vist una nena que passejava tota sola pel bosc. Duïa una caputxa vermella i un cistell sota el braç...

—Ah! Doncs era la neta de la senyora Quimeta! —va dir la fornera del poble—. Avui ha vingut a comprar el pa i duïa posada la seva caputxeta vermella. M'ha explicat que la seva àvia estava malalta i que al cistell hi portava tot de coses per a ella, que no podia sortir de casa.

—Doncs, la Caputxeta Vermella —va seguir el caçador— és una noieta massa **confiada**... De camí a veure la seva àvia, el llop ha sortit al seu pas i ella li ha donat conversa. Li ha dit on anava i fins i tot li ha ensenyat el que duïa en el cistell!

—Amb el llop s'ha aturat a parlar? —va exclamar, **sorprès**, el senyor Francisco de Cal Fuster—. No té dos dits de front, aquesta nena!

—Jo he pensat el mateix! —va assegurar el caçador—. Per això he decidit seguir-la de lluny, fins que hem arribat a Can Romaní i he vist com hi entrava. La porta estava oberta i he sospitat que en passava alguna, així que m'hi he acostat i he parat l'orella darrere la porta.

—Quina **intriga**! —va saltar la senyora Maria, que escoltava **impacient**.

—Al bosc, després de parlar amb la Caputxeta, el llop ha sortit a correuita... —va explicar— i ha agafat el camí més curt que porta a Can Romaní.

—I el llop l'esperava dins, oi? —va exclamar el senyor Francisco, **esglaiat**.

—No només l'esperava sinó que a més, li ha fet creure que era la seva àvia! —va seguir—. S'ha posat la seva camisa de dormir i també, les seves ulleres, i s'ha fet passar per la senyora Quimeta, amagat al seu llit.

—I no se n’ha adonat, la Caputxeta, que era el llop? —va preguntar el noi de Can Xoriguer—. Com pot ser?

—Alguna cosa deu haver sospitat —va seguir el caçador—, perquè la nena li ha dit: “Àvia, quins ulls més grossos que tens!” i el llop, imitant la veu de l’àvia, li ha contestat: “Són per veure’t millor, filleta!”, i llavors ella hi ha tornat: “Però àvia, quin nas més gros que tens!” i ell li ha contestat: “És per olorar-te millor...”.

Amb els ulls oberts com taronges i el cor encongint, els veïns i les veïnes de Sant Martí de l’Oriola escoltaven atents les paraules d’aquell caçador. La rotllana s’havia anat fent grossa i ja hi havia mig poble pendent de com s’acabaria la història.

—I per què no hi entraves? —va preguntar una veïna.

—Quan he sentit a la Caputxeta que deia: “Àvia, quines dents més grosses que tens!”, i el llop que cridava: “Són per menjar-te millor!”, he entrat corrents amb l’escopeta carregada i...

—I ara, per **culpa** teva, el meu amic és a l’hospital! —el va interrompre una veueta **enfadada**.

—La Caputxeta Vermella! —va murmurar tothom en veure-la.

—Ni Caputxeta ni res! —es va queixar la nena—. Que soc la Magalí, jo! La neta de Can Romaní. I les coses no han anat ben bé així!

Allò es posava interessant. La gent se’ls mirava **expectant**, esperant que algú els aclarís què havia passat aquell matí amb el llop, a Can Romaní.

—Quan jo encara duia bolquers —va seguir la nena—, els caçadors del poble van perseguir una família de llops que vivia a la rodalia del poble i els van fer fugir cap a les muntanyes. Però un dels llobatons que havia nascut aquella primavera es va quedar enrere i va perdre el rastre dels seus. La meva àvia el va trobar uns dies després, brut, prim i famolenc. Afònic de tant cridar i plorar i el va acollir a casa seva per cuidar-lo.

—Pobret... —va fer la fornera—. Quin cor tan gran, la senyora Quimeta!

—Aquell llobató va créixer com un més de la família Romaní —explicava la Magalí— i és el llop a qui has disparat aquest matí!

—Perquè se’t volia menjar! —es va justificar el caçador—. He sentit com t’ho deia!

—Estàvem jugant! —va aclarir la nena—. Ell i la meva àvia sempre fan broma i jo els segueixo el fil. Que no soc cap beneita, si es veia d’una hora lluny que era el llop!

—Ja ho deia jo que era estrany que no te n’haguessis adonat! —va saltar el noi de Cal Xoriguer, **alleujat**.

—Al bosc sí que m’he **espantat**! —va exclamar la Magalí—. Quan m’he adonat que un desconegut em seguia d’amagat he donat algunes voltes per despistar-lo. He estat a punt d’arrencar a córrer cap a casa més d’una vegada. Que malament que ho he passat!

De cop i volta, el caçador es va adonar del seu error. Havia donat per fet que el llop era dolent i que la Caputxeta, bé, la Magalí, no sabia què es feia. A més, en comptes de presentar-se i oferir-li la seva ajuda i protecció, l’havia seguit d’amagatotis pensant que no se n’adonaria i havia aconseguit just el contrari. Ara hi havia un llop innocent ferit a

l'hospital i una nena que tenia tota la raó d'estar enfadada. Els va demanar disculpes i va aprendre la lliçó.

A Sant Martí de l'Oriola encara se'n parla, d'aquell dia, tot i que no tothom ho fa de la mateixa manera. Encara hi ha qui creu que un bon dia el llop va entrar a casa l'àvia Quimeta i que, si no arriba a ser per un valent caçador, s'hauria cruspit la Caputxeta Vermella, una nena massa confiada i una mica beneita.